

De ontdekking
van het
Wezenland

Michiel Everts

www.s2uitgevers.nl

Uitgever: S2uitgevers

Auteur: Michiel Everts

Redactie: Marja Duin

Omslagontwerp: Katja Everts

Vormgeving en zetten binnenwerk: Scribent.nl

Druk en afwerking: Tipoprint, www.tipoprint.nl

ISBN 978 94 92528 07 0

Copyright © 2016 Michiel Everts

Alle rechten voorbehouden. Alle intellectuele eigendomsrechten, zoals auteurs- en databankrechten, ten aanzien van deze uitgave worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij S2 Uitgevers en de auteur. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen, mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet) dient men zich te wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl). Voor het overnemen van een gedeelte van deze uitgave ten behoeve van commerciële doeleinden dient men zich te wenden tot de uitgever. Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, kan voor de afwezigheid van eventuele (druk)fouten en onvolledigheden niet worden ingestaan en aanvaarden de auteur(s), redacteur(en) en uitgever deswege geen aansprakelijkheid voor de gevolgen van eventueel voorkomende fouten en onvolledigheden.

Voor Robin

De tijdcapsule

‘Jeremy... hé Jeremy! Waar dacht je dat het moest zijn?’ roept Michelle. Ze legt haar hand op de stam van de boom die ze passeert als ze haar weg zoekt tussen de lage struiken.

Jeremy staat langs de oever van de beek en tuurt om zich heen. ‘Ja, daar ergens moet hij liggen!’

Ze ziet dat hij iets probeert te herkennen.

‘Het bos is hier zo veranderd. Ik probeer het van de dikste bomen af te lezen, want die waren er toen ook al. Alleen twijfel ik of het hier bij de beek was of verderop.’

Michelle loopt weer naar hem toe.

Vorige week zei hij ineens dat hij het verleden wilde gaan opgraven. Ze had hem niet begrepen. Tot hij haar vertelde dat hij, toen hij zes jaar was, samen met zijn beste vriend een tijdscapsule had begraven. Er zaten oude krantenknipsels in, plastic speeltjes en een poster van *Starman*, Jeremy’s favoriete stripheld. Vandaag is het precies tien jaar geleden en nu wil hij hem weer gaan opgraven. Zijn vriend is verhuisd en daarom vroeg hij Michelle mee. ‘Jij bent nu mijn beste vriend,’ had hij gezegd. Michelle had er een warm gevoel van gekregen.

‘Wat kun je je nog herinneren van de omgeving?’ vraagt ze.

Jeremy kijkt eerst naar de toppen van de bomen en daarna weer naar de beek achter hem.

Het water kabbelt vrolijk en laat het zonlicht glinsteren. Een warm briesje ritselt door de jonge blaadjes. Michelle snuift de lente op.

‘Het moet toch nog verderop zijn.’ Jeremy wijst naar een

bocht in de beek, waar een hoog rotsblok langs de oever ligt. Dat is een vast punt in het bos.

‘Weet je zeker dat het nog verder is? Daarnet zei je nog...’

Jeremy laat haar niet uitpraten en begint snel te lopen.

De zon schijnt fel door de bomen en voelt al warm op haar jas. Michelle volgt de beek. Ze is thuis in het bos en kent de loop van de beek. Ook het rotsblok kent ze goed. Ze is er vaak genoeg opgeklommen, want het uitzicht is er prachtig.

‘Weet je het zeker?’ vraagt ze nog eens wanneer ze bij het rotsblok staan.

Jeremy knikt. Hij heeft geen aandacht meer voor haar. Ze kent hem. Hij is te veel gefocust en dan verdwijnt alles en iedereen om hem heen. Heel irritant.

Michelle doet even haar ogen dicht en geniet van het zonlicht en het gekwetter van de vogels. Wat is het toch heerlijk hier. Ze is zo blij dat ze hier jaren geleden zijn komen wonen, aan de rand van het bos.

‘Ja, daar moet het ergens zijn!’

Michelle hoort Jeremy wel, maar gaat helemaal op in haar eigen gedachten. De tijd lijkt stil te staan. Waar was zij tien jaar geleden? Ze woonde nog in een andere stad. Daar had ze ook één beste vriendin met wie ze buiten speelde of thuis, op haar kamer, geheimen deelde. Wat is er veel gebeurd sindsdien. Tien jaar vol geluk, maar ook intens verdriet.

Nu is Jeremy de enige die ze echt leuk vindt. Ze vertrouwt hem. Ze kan hem alles vertellen.

‘Nou, denk je dat je nu wel op het goede spoor bent?’ zegt Michelle, maar ze houdt haar ogen nog dicht. ‘Denk je niet dat het houten kistje allang vergaan is? Het heeft wel al die jaren onder de grond gelegen!’

Weer stilte.

Michelle doet haar ogen open en moet even knipperen vanwege het felle licht.

Jeremy is weg.

‘Hé, Jer!’ roept ze.

Stilte.

Ach nee, hè, denkt Michelle. Ze weet hoe hij is.

Ze tuurt door de bomen. Maar Jeremy is nergens te zien. Ze besluit op de rots te klimmen. Eerst stapt ze met haar gym-schoenen op de wat lagere stenen, dan klimt ze voorzichtig aan de schuine kant de rots op.

Ze kijkt om zich heen. Daar, bij die dikke boom komt zijn warrige bruine haar boven de struiken uit.

‘Hé, Jer!’ Ze zwaait met haar armen, maar Jeremy blijft tussen de struiken naar de grond staren.

Ze springt op en neer op de glibberige rots en roept hem nogmaals. Ja, nu ziet hij haar! Hij gebaart dat ze moet komen. Het is duidelijk wat hij bedoelt: hij heeft de tijdscapsule gevonden!

Jeremy ziet dat Michelle hem begrepen heeft en zijn kant op komt. Hij gaat verder met graven. Eindelijk heeft hij de juiste plek gevonden. Met het kleine tuinschepje kan hij maar weinig aarde tegelijk verplaatsen, maar al vrij snel stuit hij op iets hards. Het houten kistje.

Geweldig. Het is gelukt!

Waar blijft Michelle nou? Hier moet ze bij zijn. ‘Michelle, waar blijf je nou?’

Hij veert op en kijkt naar het rotsblok. Leeg. Jeremy strekt zich uit. Wat is dat voor blauws onder aan de rots? Michelles jas?

Zijn schepje valt met een doffe klap op het kistje als hij het loslaat. Hij rent naar de rots. Verdorie, dat lage struikgewas werkt niet mee.

Michelle beweegt niet. Jeremy gaat op zijn knieën naast haar zitten en voelt aan haar hoofd. Er vloeit bloed tussen haar

bruine haren. Hij kan niet zien hoe ernstig het is, maar als hij zijn hand terugtrekt, kleven er rode druppels aan zijn vingers.

○ nee... Wat moet hij doen?

Jeremy kan niet meer helder denken. Zijn hart bonkt in zijn keel en hij voelt zich duizelig worden. Als hij maar niet flauwvalt.

Kom op! Michelle heeft je nu nodig, dus denk in godsnaam na! spreekt hij zichzelf toe. Het helpt, hij wordt iets rustiger. Ineens stroomt er een warm gevoel door hem heen, ineens voelt hij het vertrouwen dat hij deze situatie aankan. Zijn eerste angst ebt weg en zijn gedachten worden weer helder.

Hij denkt aan de EHBO-lessen die ze vorig jaar hebben gehad.

Voorzichtig fixeert hij het hoofd van Michelle. Nu komt er een sterke gedachte bij hem op. ○ ja, eerst haar lichaam beter neerleggen. Ze ligt nu in een rare houding, met haar rechterarm schuin onder haar lichaam. Zo komt er extra druk op haar nek.

Heel voorzichtig maakt Jeremy één hand vrij. Met zijn andere blijft hij Michelles hoofd ondersteunen. Nu kan hij proberen haar arm onder haar lichaam vandaan te schuiven. Heel langzaam en beheerst kantelt hij zijn vriendinnetje iets. Hij verschuift haar arm en draait haar lichaam weer terug. Nu liggen haar beide armen langs haar lichaam. Voorzichtig laat hij haar hoofd in het gras zakken.

Ze lijkt wel een wassen pop.

Opnieuw slaat de angst om zijn hart. Hij begint te trillen en sneller adem te halen. Wist hij maar wat hij moest doen! Zij heeft hem in de afgelopen twee jaar op school enorm gesteund. Nu komt het op hem aan. Dit is het moment dat ze hém nodig heeft. Tranen prikken achter zijn ogen, maar hij vermant zich. Hij moet handelen, niet huilen. Het kan heel erg slecht met Michelle aflopen als hij nu niets doet.

Weer krijgt hij een goed idee. Hij trekt zijn jas uit, draait

hem binnenstebuiten en rolt hem op als een kussen. Voorzichtig legt hij haar hoofd op de zachte voering van zijn jas. Zo wordt haar hoofdwond een beetje dichtgedrukt.

2

Sarah

Michelle herinnert zich niets van de klap. Ze is van de rots afgesprongen en toen werd alles zwart voor haar ogen. Hoelang geleden dat is, weet ze ook niet. Het lijkt wel of ze door de tijd heen is gezakt. Het is donker. Ze ziet geen bomen of bladeren en zelfs het beekje hoort ze niet meer stromen. Een golf van paniek werkt zich vanuit haar borst naar boven. Ze probeert overeind te komen, maar haar hoofd voelt te zwaar. Beter nog maar even blijven liggen.

Ineens zweeft er in de verte een klein lichtje. Michelle moet er wel naar kijken. Wordt het nu groter? De gloed is helder, maar warm. Ze hoeft niet eens met haar ogen te knippen. Het lijkt wel alsof ze in een tunnel ligt. Er verschijnen blauwe en groene vegen in het wit. Eerst gemengd, maar langzaam klonteren ze samen tot gekleurde vlekken. Nu is het zachte licht volledig om haar heen. Ze begint vage vormen te herkennen. Bomen. O ja, ze was in het bos. Maar het ziet er anders uit. Het groen van de bladeren lijkt wel helderder en intenser.

Michelle komt voorzichtig overeind, haar hoofd blijft gelukkig rustig nu. Ze kijkt om zich heen. Bijzonder hoe het bos dat ze zo goed kent zo veranderd is. Alles straalt. Ook het water van het beekje fonkelt. Er bewegen kleine sterretjes in het

water. Ze volgt er een. Het is een visje. Een hele school visjes geeft een glinsterende gloed af. En als ze verder om zich heen kijkt, ziet ze dat er gekleurde vuurvliegjes boven het water vliegen.

Michelle luistert naar de geluiden van het bos. Klonken die eerder ook al zo? Ze hoort een vogel zingen. Haar borst wordt warm en ze voelt een brok in haar keel. Het lijkt wel alsof het diertje speciaal voor haar zingt.

‘Wat vind je ervan, Michelle?’ De warme, vriendelijke vrouwenstem klinkt niet echt. Het is meer een gevoel in haar hoofd.

‘Wie... wie ben je?’ Michelle draait zich om.

Schuin achter haar staat een vrouw met lange blonde haren, een hartvormig gezicht en blauwgroene ogen. Ze is iets groter dan Michelle. Hoewel het een volwassen vrouw is, kan Michelle haar leeftijd niet raden.

‘Wie ben je?’ vraagt Michelle nog eens.

‘Ik ben Sarah.’ De blauwgroene ogen kijken vol vertrouwen en rust Michelle aan. Vriendelijk glimlachend loopt de vrouw op haar af. Haar lange zwart-groene mantel wiegt zachtjes mee bij elke stap. Michelle ziet tot haar verbazing dat er geen takje of blaadje beweegt onder Sarahs voeten. Haar sandalen raken nét de grond niet.

Ook rond Sarah hangt een glinsterende kleurengloed, die geleidelijk vervaagt. Michelle moet er wel naar kijken. Wie is deze vrouw?

‘Ik ben Sarah en ik kom je helpen.’

Deze woorden komen als een warm gevoel op in Michelles hoofd, met haar oren hoort ze niets.

‘Ik begrijp dat mijn woorden vreemd op je overkomen.’

Michelle knikt. Ze weet niet wat ze moet zeggen.

‘Je hoort mij in de meest zuivere vorm van communicatie. Ik zend je mijn gespreksgedachten, hierdoor hoef ik mijn stem

niet te gebruiken. Je hoort wat ik je vertel en voelt mijn gevoelens en intenties.'

'Ik snap het niet...' weet Michelle nu uit te brengen.

'Dat kan ik me voorstellen. Maar in de toestand waarin je nu verkeert, hebben we onze stem niet nodig. We wisselen de gedachten en gevoelens uit die we hebben vlak voordat we de woorden echt uitspreken. Het is de allereerste fase van het spreken.'

Michelle is even verbaasd, maar ze snapt het wel.

'En het is heel direct, want je hoeft geen eigen vertaling meer te maken,' verklaart Sarah. 'Wanneer je de woorden van een ander hoort, ga je die eerst vertalen. Daarna geef je ze een persoonlijke waardering. Zo weet je wat jij gehoord hebt en wat je daarvan vindt.'

Michelle knikt, moedigt Sarah blijkbaar aan.

'Als je mijn gespreksgedachten opvangt, ervaar je ook mijn gevoel en intentie. Hierdoor hoef je mijn woorden zelf geen waarde meer te geven. Dat maakt de communicatie zo zuiver.'

'Wie ben je? En waarom ben je hier?' Michelle hoopt dat ze niet te nieuwsgierig is.

'Ik ben hier om je te helpen.' Sarah kijkt haar recht in haar ogen.

Een warm gevoel van liefde en geborgenheid daalt over Michelle heen.

'Kijk eens verderop, Michelle. Zie je daar iemand bij de oever?'

Michelle verlegt haar aandacht van Sarah naar het beekje. Ha, het is Jeremy. Hij is bij de grote rots ergens mee bezig. Ze kan het niet goed zien. Hij zit op zijn knieën met zijn rug naar hen toe. Wat haar wel opvalt is de felle, rode gloed om hem heen. 'Jeremy! Hé, Jeremy wat doe je?'

Jeremy kijkt niet op of om, maar gaat door met waar hij mee bezig is.

Nu schieten er allemaal lichtflitsen en donkerrode stralen uit hem weg. Michelles maag begint te draaien.

‘Waar is hij nou mee bezig?’

‘Wil je naar hem toe gaan?’ Sarahs gespreksgedachten klinken vriendelijk. ‘Hij is daar samen met jou.’

‘Hoezo? Ik ben h  r.’

‘Dat is slechts gedeeltelijk waar, Michelle. Jij bent namelijk hier en ook een beetje daar.’ Sarah wijst weer in de richting van Jeremy.

Wat zullen we nu hebben? denkt Michelle. Zo duidelijk als Sarah eerst was, zo vaag is ze op dit moment. ‘Wat is Jeremy dan aan het doen?’ vraagt ze. ‘En, trouwens wie ben je eigenlijk? Daar heb je nog geen antwoord op gegeven.’

‘Het is helemaal niet zo gek dat er nu spanning en twijfel in je opkomen,’ zegt Sarah vriendelijk. ‘De situatie is heel vreemd voor je. Je uittreding is zo onverwacht en snel gegaan.’

Michelle raakt geïrriteerd. Hoe kan zij nou weten hoe ik me voel?

‘Jij hoort niet alleen mijn gespreksgedachten, ik hoor ook die van jou. Maar het wordt vast allemaal helderder als je met mij meegaat naar Jeremy.’

Michelle beseft ineens dat Sarah oprecht betrokken is. ‘Oké. Maar als we daar zijn, wil ik dat je ons alles gaat vertellen.’

Sarah knikt.

Na een paar passen kijkt Michelle naar beneden. Net als Sarah raken haar voeten ook de grond niet.

Direct staat ze stil. ‘Ik zweef!’ Haar stem klinkt schrill.

Sarah kijkt haar rustig aan. ‘Dat is niets om bezorgd over te zijn. Zo is het nu eenmaal wanneer je in deze toestand verkeert.’

Er draait iets in Michelles maag. ‘Dit is niet normaal!’ Ze springt op alsof ze in een stuk glas is gestapt. Vlak boven het gras blijft ze weer hangen.

‘Je bent nu los van je lichaam en daarom heeft de aarde

minder grip op je. Je bent op dit moment In Wezen. Dat is een speciale toestand van "zijn". Je staat hier als wezen en dat maakt je een stuk lichter,' verklaart Sarah geduldig.

'Wat... wezen? Wat... zijn?! Ben ik mezelf niet? Hoe kan ik boven de grond zweven? Ik weeg 47 kilo!' Michelle begint nu te stampen, maar er verandert niets. Het is alsof er een onzichtbare laag tussen haar en de grond zit, die haar gym-schoenen ervan weerhoudt de grond te raken. Hijgend brengt ze uit: 'Dit is echt niet normaal! Hoe kan dit?'

'Ik zal het je dadelijk uitleggen. Zullen we verder naar Jeremy lo- sorry, zweven? Hij heeft problemen en het zou niet goed zijn als we langer wachten,' Sarahs stem klinkt dringend nu.

Michelle ziet dat Jeremy nog steeds op zijn knieën zit. Alleen is de gloed om hem heen van kleur veranderd. Hij is donkerder geworden en aan de rand is er ook diepgroen verschenen.

Als ze dichterbij komt blijkt het niet één gehele gloed te zijn, maar een combinatie van twee. Eén rond Jeremy en een tweede gloed die van rechts achter hem komt. Die heeft een andere kleur: zilverpaars.

3

Beschermengel?

Michelle staart naar de grond. 'Maar... dat ben IK!' Daar ligt ze, met haar hoofd op de jas van Jeremy. Bewe-gingloos. Haar ogen dicht. Een zachtblauwe gloed straalt van haar lichaam af. Het gras rond de jas is roodgekleurd en ze ziet ook bloed op de rots.

‘Ik ben dood! O, wat is er gebeurd? O, nee!’

‘Nee Michelle, je bent alleen maar bewusteloos. Je hebt je hoofd gestoten tegen die rots,’ verklaart Sarah rustig.

Michelle grijpt met haar handen haar gezicht vast en begint rondjes te lopen. In wat voor situatie is ze nu weer terechtgekomen? Het zal toch wel weer goed komen? ‘Ik ga dood! Doe toch iets...’ prevelt ze.

Jeremy’s kleurengloed is feller rood geworden en er zijn nu ook zwarte strepen zichtbaar. Ze stromen in elkaar over. Rood, zwart, paars en zelfs bruin kan Michelle nu onderscheiden.

‘Rustig maar, Michelle. Er is niets onherstelbaars gebeurd. Je bent bij de val uit je lichaam geschoten.’

‘Uit mijn...?’ Michelle wijst naar het gras. ‘Maar zie je al dat bloed? En jij doet alsof er niets aan de hand is?!’ Paniek vliegt haar naar de keel.

‘Wees kalm, Michelle. Je gaat dit echt overleven. Jeremy is je aan het verzorgen en hij heeft hulp.’

Michelle loopt naar Jeremy. ‘Hé, Jeremy! Hier ben ik! Ik kom je helpen!’

Jeremy reageert nog steeds niet.

Als Michelle bijna bij hem is, hangt er ineens een gekleurde wolk tussen hen in. De zilverpaarse gloed die zich eerst achter Jeremy bevond. Hij verandert in een draaikolk van kleuren, die langzaam verdwijnt en overgaat in een vaste vorm. Er verschijnt een man in een mantel, zoals die van Sarah. Hij is jonger dan Sarah, hoewel hij ook een volwassen blik in zijn ogen heeft.

Michelles angst heeft plaatsgemaakt voor verbazing. Haar denken is ineens uitgeschakeld. Ze kan alleen nog afgaan op wat haar gevoel haar vertelt: dat het goed is en vertrouwd. Ze draait zich om naar Sarah: ‘Hoe kan die man zomaar uit het niets ontstaan? Wie is hij en wat doet hij bij Jeremy?’

Sarah legt haar hand op Michelles schouder. ‘Dit is Jeremy’s geleide gids.’

‘Hallo, ik ben Jonathan.’ De man heeft een jongensachtig uiterlijk. Michelle kan ook zijn gespreksgedachten lezen.

‘Jeremy heeft het moeilijk,’ vertelt Jonathan. ‘Hij weet niet wat hij moet doen. Je zult hem nog meer overstuur maken als je dichterbij komt. Hij kan je namelijk wel voelen.’

‘Ik wil alleen laten weten dat ik oké ben, meer niet!’

Jonathan stuurt een gevoel van vertrouwen en medeleven naar Michelle. Ze realiseert zich dat hij het beste met Jeremy voorheeft.

‘Het is goed dat je dit wilt. Maar om Jeremy te helpen, is het beter als je iets meer afstand neemt,’ zegt Jonathan vriendelijk.

Michelle doet een paar passen achteruit. ‘Wat doe jij dan bij Jeremy?’

‘Ik help hem met advies, zodat hij goed kan bepalen wat hij moet doen. Daarbij geef ik een gevoel van vertrouwen en rust. Zijn emoties kunnen hoog oplopen en dan gaat hij verward denken.’

Michelle herkent dat wel. Soms kan Jeremy erg onvoorspelbaar zijn. Als hij gespannen is, zegt hij weleens de verkeerde dingen of doet iets wat niet slim is.

‘Kom maar.’ Sarah neemt Michelle bij de arm en Jonathan loopt terug naar Jeremy. Hij legt zijn hand op een schouder, maar Jeremy reageert er nauwelijks op. Het enige wat Michelle ziet gebeuren, is dat de gloed rondom Jeremy minder fel wordt.

‘Laat me het je uitleggen.’ Sarah kijkt Michelle vriendelijk aan. ‘Jonathan ondersteunt Jeremy tijdens zijn aardse leven met gevoelens en goede ideeën. Hij kan er ook voor zorgen dat Jeremy zich veilig en beschermd voelt. Je kunt zeggen dat Jonathan een levenslange vriend van Jeremy is, en op dit moment kan Jeremy wel wat steun gebruiken.’

Michelle voelt wat Sarah vertelt.

‘Zoals Jonathan de geleide gids van Jeremy is, ben ik dat voor jou. Wanneer jij in nood bent of ondersteuning nodig hebt, zal ik je bijstaan.’

‘Jij bent mijn geleide gids?’

‘Ja. Wij zijn bekenden van elkaar. Al van heel vroeger. Je zult me vast al eerder hebben gevoeld.’

Nu Michelle erover nadenkt, beseft ze dat Sarahs gespreks-gedachten inderdaad vertrouwd aandoen. Ze dacht altijd dat het haar eigen gedachten waren, maar nu weet ze dat dat helemaal niet zo was.

Michelle weet niet wat ze moet zeggen. Sarah is haar beschermengel!

Sarah lacht. ‘Nee, engelen zijn andere wezens. Die bepalen zelf wanneer ze komen helpen en wanneer ze gaan. Ik zal jouw hele leven lang bij je in de buurt blijven.’

‘Waarom heb ik je nog nooit eerder gezien?’ Michelle legt haar hand op die van Sarah.

‘Omdat ik op een te hoog trillingsniveau besta. Dat kun je met mensenogen bijna niet waarnemen.’

‘Maar waarom nu dan wel?’

‘Ik zal het uitleggen,’ zegt Sarah op geruststellende toon. ‘Zoals je gemerkt hebt, ben je door de klap uit je lichaam geschoten. Je bent bewusteloos op de grond terechtgekomen en tegelijkertijd sta je hier In Wezen. Je Wezen wordt ook wel je “ziel” genoemd. Je ziel en je lichaam zijn tijdelijk gescheiden van elkaar.’

Michelle knikt weifelend. Dus zo voelt het om een ziel te zijn.

‘O, ja. En is dat heel erg anders?’ Sarah heeft een olijke glinstering in haar ogen.

‘Nou, nee. Alles voelt goed en veilig. Rustig zelfs. Maar toch is het geen fijn idee dat ik daar dood lig te bloeden.’

‘Je bent je hele leven al een taaie geweest. Dit ga je zeker overleven!’

‘Maar hoe ben je daar zo zeker van?’

‘Omdat ik je al jaren ken!’

In gevaar

Jonathan is achter Jeremy gaan staan, met zijn beide handen op zijn schouders. Michelle vermoedt dat hij zo zijn gedachten kan overbrengen. Maar Jeremy heeft duidelijk moeite om de ideeën van Jonathan op te vangen. Michelle realiseert zich dat ze Jeremy's gedachten duidelijk kan horen:

O, nee! Nee, nee, nee! Wat moet ik nu doen? Wie kan ik halen? Ze voelt ook zijn angst en onzekerheid.

'Ja, dat klopt,' legt Sarah uit. 'Nu je uit je lichaam bent en In Wezen verkeert, kun je de gespreksgedachten van het Wezen van anderen beter horen.'

Michelle kijkt Sarah strak aan, houdt haar lippen stijf op elkaar en denkt: Dus dit kun jij nu horen?

Sarah knikt vrolijk.

Ze worden uit hun experiment gehaald doordat Jeremy hardop begint te praten.

'Michelle, word toch alsjeblieft wakker!'

Jonathan omarmt Jeremy nu en stuurt zijn gespreksgedachten naar Jeremy. 'Ga nu hulp halen. Er wordt goed voor Michelle gezorgd. Ze is hier veilig!' Zijn woorden gaan vergezeld van een gevoel van rust.

Jeremy's ademhaling reageert daar zichtbaar op.

'De boswachter woont niet ver hier vandaan,' gaat Jonathan verder. 'Kun je je nog die zomerwandeling van vorig jaar herinneren? Toen ben je langs zijn huis gewandeld. Het is maar tien minuten van hier. Dat is goed te doen. De boswachter kan Michelle helpen!'

Jeremy recht zijn rug en draait zijn hoofd in de juiste richting. 'Zou ik haar wel zomaar achter kunnen laten?' Hij trilt niet meer. Lijkt zelfverzekerd. Hij kijkt voor een laatste keer naar het lichaam van Michelle. Hij weet wat hij moet doen.

'Het is goed, Jeremy. Er wordt over Michelle gewaakt. Ga nu!' Jonathan laat Jeremy los en stapt uit zijn energieveld. Jeremy begint te rennen.

Michelle heeft Jonathans liefde voor Jeremy gevoeld. Ze is hem dankbaar voor zijn steun.

'Als Jonathan hem omhelst, komt hij volledig in de energieruimte rondom Jeremy,' verklaart Sarah. 'Zo kan hij veel dichterbij hem komen en kunnen zijn gedachten en gevoelens het sterkst doorkomen.'

'Dus veel van Jeremy's ideeën komen helemaal niet uit hem zelf? Dat is vreemd.'

'Niet helemaal. Sommige gedachten draagt Jonathan aan, maar Jeremy kan altijd zelf beslissen of hij deze accepteert of negeert. Jeremy heeft het recht om zijn eigen ideeën te vormen en zijn gevoelens te ontwikkelen. Alleen wanneer hij twijfelt en er zelf niet uitkomt zal Jonathan in actie komen.'

'Heb jij dat ook bij mij gedaan?'

Sarah knikt. 'Kun je nog momenten bedenken waarbij je in een cirkeltje dacht of een probleem niet opgelost kreeg?'

Michelle denkt even na. 'Dat gebeurt regelmatig. Meestal krijg ik toch een goed idee of een ingeving om tot een oplossing te komen... Ben jij dat dan?'

Weer knikt Sarah.

'Dit voelt net als ontdekken dat Sinterklaas niet bestaat.' Michelle schatert het uit. 'Dus jullie geleide gidsen helpen ons met ingevingen en spontane briljante ideeën! Haha!'

'Ik ben blij dat je het zo opneemt – dat je begrijpt dat wij gidsen alleen maar willen begeleiden en niet manipuleren. Je

hebt altijd de vrijheid om je eigen keuzes te maken!’

Jonathan zweeft naar hen toe. ‘Ik moet gaan. Jeremy heeft mij nog nodig. Tot een volgende keer, Michelle,’ zegt hij met een twinkeling in zijn ogen. ‘Het was leuk je In Wezen te ontmoeten.’

De zilverpaarse gloed om hem heen wordt sterker. Zijn gestalte vervaagt en lost op in een draaikolk van kleuren. Uiteindelijk is er alleen nog een pulserend licht, dat ineens wegschiet in de richting waarin Jeremy is verdwenen.

Michelle doet een paar passen vooruit en ziet hoe haar lichaam nog steeds in het gras rust. Haar ademhaling is bijna niet te zien. Ze slikt haar tranen weg.

‘Hoe is het om naar jezelf te kijken?’ Sarahs stem klinkt bezorgd.

Michelle wrijft met de achterkant van haar hand haar ogen droog.

‘Ze... Ik lig daar zo vredig. Het is zo gek... Ik heb altijd het gevoel dat ik iets moet doen, bezig moet zijn. Dat ik niet niks mag doen, omdat het leven daarvoor te kort is. Dat voel ik altijd, sinds de dag dat...’ Haar keel zit dicht.

Sarah laat duidelijk voelen dat ze precies weet over welke dag ze het heeft.

Als Michelle doorgaat, zit er een bibbering in haar stem. ‘Ik lig daar en ik ben hier. Nu ik In Wezen ben, kan niemand in het leven mij, aan Jeremy’s reactie te zien, horen of zien. Hoewel ik er nog wel ben! Dat is zo vreemd... Maar toch ook weer niet.’

‘Dat heb je goed gezegd, Michelle. Wanneer je deze waarheid leert kennen, ben je meestal los van je omhulsel: je lichaam. Dan besta je In Wezen.’

‘Maar hoe kan ik hier én daar tegelijk zijn? Als je een vis uit zijn kom met water haalt, gaat hij dood. Waarom gebeurt dat nu niet bij mij?’

‘Wat is dood?’ vroeg Sarah.

‘Dat je niet meer leeft. Dat je niet meer beweegt.’

‘Dus als je beweegt ben je levend?’

Michelle knikt.

‘Maar figuurtjes uit een tekenfilm lijken toch ook te leven?’ zegt Sarah vriendelijk. ‘Als je met poppen speelt en verhalen verzint, lijken ze ook te leven, maar zijn ze dan ook levend?’

‘Nee, want dat is maar spel,’ antwoordt Michelle. ‘Als ik stop met leven, ben ik dood! Dan besta ik niet meer!’

‘Werkelijk? Denk je echt dat dat zo is?’ Sarah klinkt zo verbaasd dat Michelle snel naar haar kijkt.

‘Dat betekent dat je nog erg diep in je illusie gevangen zit,’ zegt Sarah. ‘Binnenkort zul je te zien krijgen dat het leven niet stopt bij de dood. Dat het veel meer vormen en niveaus heeft. Dat het nog grootser is dan je nu kunt of wilt bevatten.’

Michelle luistert maar half. Ze kan haar ogen niet van haar stille gestalte afhouden. ‘Laat Jeremy snel terugkomen!’

5

Hulp

Hij heeft lang genoeg gedraald voor hij wist wat hij moest doen, dus Jeremy rent zo snel mogelijk door het bos naar het huis van de boswachter. Nog voordat hij bij de voordeur is, begint hij al te roepen. ‘Boswachter! Boswachter, help!’

Hijgend bonkt hij op de voordeur. Het duurt niet lang of een lange, slanke man van middelbare leeftijd doet open.

‘Er is iets verschrikkelijks gebeurd met mijn vriendin!’ Jeremy grijpt de mouw van het groene overhemd vast.

‘Wat is er precies gebeurd, jongen?’

‘We zochten naar mijn tijdcapsule, bij de beek. Michelle is van de grote rots gevallen. Ze bloedt uit een wond op haar hoofd. Kijk maar!’ Jeremy laat zijn besmeurde handen zien.

De boswachter grijpt zijn pet van de kapstok en loopt weer naar binnen. ‘Is ze wakker?’ vraagt hij over zijn schouder.

‘Nee. Ze ligt maar stil en ademt bijna niet meer... Ik denk dat ze doodgaat!’ Hij slikt zijn paniek weg.

De boswachter haast zich nu. Hij grist zijn EHBO-koffer en zijn jas. ‘Waar ligt ze?’

‘Die kant op! Ik zal u erheen brengen!’

Samen gaan ze op pad, om Michelle te redden.

6

Poppenhuis

Michelle voelt een hand op haar schouder en verlegt haar aandacht naar Sarah. Als ze maar niet naar zichzelf hoeft te kijken. ‘Wat bedoelde je precies, met gevangenzitten in mijn illusie? Is het leven dan een soort toneelstuk? Ik kan gewoon de bomen aanraken. Het water van de beek en alle dieren, dat is toch geen illusie? Ze bestaan gewoon.’

‘Ja en nee.’ Sarah spreekt langzaam, alsof ze zoekt naar de juiste woorden. ‘Het bestaat en het beweegt en het leeft. Dat maakt het echt. Net als in het poppenhuis. Alleen is het poppenhuis de plek waar het poppenspel kan plaatsvinden. Wanneer dat spel klaar is, worden de poppen opgeborgen en begint het echte leven weer.’

Michelle laat deze uitleg op zich inwerken. Heeft ze het goed begrepen? 'Maar... als wij de poppen zijn... wie speelt dan met ons?'

'Zie het zo: de lucht is de lucht en water is water. Maar dit zijn verschijningsvormen. Je weet dat water eigenlijk H₂O is, daar denk je niet aan als je naar de beek kijkt. Achter wat je ziet, bestaat een diepere laag. Achter dit "poppenhuis" dat jij "de aarde" noemt, gaat veel meer schuil dan een mens kan bevatten. Wat jij denkt dat "alles" is, is dus maar een klein stukje van het grote geheel.'

'Is de aarde dan een soort poppenhuis voor ons mensen, dieren en planten?' Michelle laat het tot zich doordringen.

'Juist. We zijn hier op deze aarde om te groeien, om ons verder te ontwikkelen.'

'Waarom zijn we hier? Waarom is dit allemaal gemaakt en door wie? Door God?'

Even blijft Sarah stil. Ze kijkt Michelle recht in de ogen. 'Dat is een heel goede vraag.' Ze doet een stap achteruit. 'Maar het antwoord daarop kan ik je nog niet geven.'

'Djeez, waarom niet?'

'Je hebt nog een bepaalde weg te gaan, Michelle. Je moet nog veel leren. Ik zal je daarbij helpen, zoals ik je heb uitgelegd. Maar voor nu is het wel genoeg geweest.'

Waarom is Sarah nu ineens zo terughoudend? Waarom begint Michelle Sarah steeds minder te voelen?

Sarah schudt haar hoofd en gebaart dat ze niets meer moet vragen. 'Ik voel dat Jeremy en de boswachter eraan komen. Ze gaan je helpen en je zult weer terugkomen in je lichaam. Dat proces is al begonnen!'

De woorden van Sarah zijn nog niet ontstaan in het hoofd van Michelle, of om haar heen begint alles te veranderen. De intense kleuren van de bomen en het helder fonkelende water worden vager en troebeler. 'Wat...? Wat gebeurt er met de wereld?'

‘Niets, Michelle.’ Ook Sarah vervaagt. ‘Jij bent aan het veranderen! Je moet weer terug naar waar je nu thuishoort.’

‘Nee, dat wil ik niet!’ Haar stem klinkt vervormd in haar oren.

‘Het moet! Je hebt nog veel te doen en er gaat nog veel gebeuren...’ Sarah stuurt geruststellende gespreksgedachten. ‘Probeer je dit gesprek te herinneren. Ik weet dat het moeilijk zal zijn. Probeer je mij te herinneren...’

Dat is het laatste wat Michelle nog kan horen voordat het volledig wazig en donker om haar heen is. Uiteindelijk verdwijnt alles in een diep, donker niets...

7

Terug

Het felle, witte licht doet haar denken aan het andere licht. Maar dat was een stuk aangenamer. Nu moet ze knippen om niet verblind te worden.

‘Michelle?’ hoort ze in de verte. ‘Hoe gaat het?’

Ze probeert haar hoofd te draaien in de richting van het geluid. Het lukt niet. Alles in de kamer weerkaatst de helderheid van het licht.

Hoe is ze hier gekomen? Waar is ze? Ze ligt in een bed, de dekens drukken haar in het matras.

‘Kijk, ze wil wat zeggen!’ klinkt een hoge stem.

‘Meisje, doe maar rustig aan. Je hebt een flinke wond aan je hoofd.’ Een andere stem.

De geluiden vervloeien met het licht in een kolkende brij.

Dan komt de pijn op alsof er een bankschroef wordt aangedraaid. Het bloed bonkt in marstempo tegen haar slapen en als de druk bijna ondraaglijk is, glijdt ze weer weg.

‘Michelle, hoe gaat het met je?’ Een zachte mannenstem.

Het felle licht is weg. Gelukkig heeft ze ook minder last van haar hoofdpijn.

‘Waar ben ik?’ Ze probeert haar lippen te bewegen. Er komt geen geluid. Ze probeert het nog een keer en nog eens. Tevergeefs.

‘Is ze wakker?’ Dit is iemand anders. Wie?

Het enige wat in haar opkomt, is het gezicht van een vrouw, maar deze stem is niet van haar: hij is te hard en te schel. Ze denkt aan blauwgroene ogen, een vriendelijke glimlach. Michelle weet dat ze met een vrouw heeft gesproken. Ze ziet haar zo voor zich, in een prachtige tuin. Er stroomde een riviertje doorheen.

De pijn in haar hoofd neemt weer toe. Ze verwelkomt de slaap.

‘Hoelang denkt u dat het nog gaat duren, dokter?’

Michelle weet dat ze deze vrouw vaker heeft gehoord.

Het is donker. Is ze in haar slaapkamer of is ze ergens in een hoekje van het universum beland? De duisternis heeft wel iets zachtaardigs over zich. Hij is niet beklemmend.

Haar lichaam voelt minder prettig aan: alsof een zware doek te strak om haar heen gewikkeld is. Ze kan haar armen en benen niet bewegen, kan zelfs haar hoofd niet draaien. Ze probeert of haar lippen gehoorzamen, maar ook spreken is onmogelijk.

Er schiet een gedachte door haar hoofd: ze heeft haar mond niet nodig, ze kan toch haar gedachten overbrengen? Snel schuift ze dit idee weg. Als je zoiets denkt, moet er echt wel iets met je aan de hand zijn, zeg!

‘Hoelang denkt u dat het gaat duren voordat ze wakker wordt en iets kan zeggen?’ vraagt dezelfde vrouwenstem nog eens.

Michelle doet haar best haar ogen te openen. Ze herinnert zich het felle tl-licht.

‘O, liefje! Ik hoop dat je me nu kunt horen. Ik hou zo veel van je! Ik hoop zo dat je wakker wordt. Het moet allemaal weer goed komen.’ De vrouwenstem trilt heel dichtbij.

Opeens, heel vaag, kan Michelle zich herinneren dat ze door een bos liep. Wandelen was het niet, ze was eerder iets aan het zoeken. Dan ziet ze Jeremy die uit de struiken omhoogkwam en haar wenkte. Ze weet dat ze op dat moment blij voor hem was.

‘Kijk mam, ze beweegt met haar mond!’ Ook deze stem heeft iets bekends.

‘Ja, Carolien, je hebt gelijk! O, Michelle! Zeg toch alsjeblieft iets. Je kunt het!’

Ze concentreert zich opnieuw op haar lippen. Misschien heeft ze meer controle over haar lichaam dan dat ze denkt.

‘Mama, laat haar toch met rust. Ze heeft een paar zware dagen achter de rug.’

Wat!? Een paar dagen?

‘Het is niet jouw dochter die daar in bed ligt!’ Er klinkt irritatie in de eerste vrouwenstem.

‘Nee, maar ze is wel mijn zusje!’

Mama? Carolien? Zijn dat haar moeder en zus? Is ze dan thuis?

Als praten dan te moeilijk is, kan ze misschien haar handen bewegen.

‘Kijk, haar vingers!’ zegt haar moeder opgetogen. ‘Dokter, ze bewoog!’

‘Mooi. Heel mooi!’ hoort ze de mannenstem zeggen. ‘Hier hebben we op gewacht! Nu kan ik haar wel een handje helpen om bij te komen.’

Het blijft lang stil. Na een tijdje voelt Michelle dat ze opgepakt wordt. Alsof ze opeens door de duisternis naar het licht wordt geslingerd. Haar oogleden lijken wel verzwaard, maar na een paar keer knipperen, ziet ze vier vage figuren staan. Kleurige vlekken in een witte kamer. Drie staan dichtbij, die ziet ze redelijk goed. Eén is wat verder weg, die blijft wazig.

Michelle ziet dat haar moeder opgelucht ademhaalt. En ze straalt helemaal. Die heeft al zoveel meegemaakt in haar leven.

Haar oudere zus staat er ongemakkelijk bij, maar Michelle ziet in haar ogen en aan de blauwgroene gloed om haar heen dat ze blij is en opgelucht. Michelle probeert om de arts heen te kijken en de vrouw achter in de ziekenhuiskamer scherper in beeld te krijgen. Ze heeft lange blonde haren en draagt kleurige kleren. Geen verpleegkundige dus, die zijn altijd in het wit.

‘Nee, Michelle ik ben geen verpleegkundige,’ klinkt het opeens in haar hoofd. ‘Je kent mij! Probeer me je te herinneren. Alsjeblieft, probeer het...’

Michelles ogen zoeken de vrouw achter in de kamer, maar ze is verdwenen.

Hoe kon die stem zomaar in haar hoofd opkomen? Of heeft ze het gedroomd? Ze wil er niet meer over nadenken. Ze gaat slapen.